

Salvador Casanova i la barca del temps.

Avui. He pensat en tu i en el temps passat des de la teva obligada partença. Anys, molts anys. M'ha semblat que per parlar de tu, en veu alta, era pertinent recuperar els neguits i les ambicions de la teva lluita per Granollers, per Catalunya. He vist que si matem el temps perdut poden aflorar de nou les velles esperances. Potser sigui aquest gest –matar el temps perdut- el millor homenatge dels qui et recordem avui per parlar de tu a aquells que ,per joves, mai et van poder conèixer però que tenen les teves mateixes urgències : justícia, treball, pau , pàtria.

Matar el temps perdut i amb ell tot el llarg camí de mentides i traïcions. D'aquella dictadura dura a aquesta democràcia casposa, hi ha tot un món de nocturnitats que no vàrem mai preveure. Impossible d'imaginar en plena primavera. Des d'aquell punt il·lusionat d'arrencada democràtica en la que ens vares deixar a l'aterratge atropellat, amb bous i esquesles i músics i berra, en el que ara mateix ens trobem, hi ha pous de llàgrimes i nius de vergonya que tu t'has estalviat.

1.-D'aquella Catalunya, reunida, agrupada i en lluita a través d'una Assemblea de ciutadans lliures en camí cap a la recuperació de la dignitat nacional ,avui, conformem poc més que una zona geogràfica espanyola, juxtaposada, amb gent dispersa i barallada, de camí a enlloc. A en lloc. No hi ha assemblea de ciutadans . A mot estirar,hi ha ciutadans individualitzats reduïts a votants ocasionals. Votants (avorrits) d'opcions repetides, amb polítics repetits, per a partits repetits. proclamant mentides repetides.... Una xafogor intel·lectual ens afixa. Si almenys tinguéssim polítics dolents, mal intencionats , perversos, però amb nivell ...que per ser pervers, cal una certa intel·ligència. No. Ni això. Pura insuficiència ben pagada. La nostra reivindicació nacional ha passat a ser la riota dels moderns pensadors espanyols, mentre des d'aquí hem silenciats el bo i millor dels nostres. I vinga riure per passar la vergonya.

2.-Teníem un compromís vital amb els companys que tu Salvador exercies amb una autoexigència monacal. Tu que no tenies més fe que la del compromís i la solidaritat. I que compartíem els que estàvem dempeus i en actitud de lluita i vigilants. La solidaritat quedava curta per explicar tot el que ens diem i fèiem. No es passaven comptes ,ni es comptabilitzaven èxits personals o es retreien fracassos. Ni hi havia medalles, hi havia feina, feina, molta i arriscada feina. Els empresonats eren els nostres privilegiats. Totes les preferències. Viatges, paquets, ajudes familiars... Però ens vàrem distreure i quant la llibertat la vàrem fer arribar, ja hi havia qui s' hi havia infiltrat, buscant futurs econòmics, càrrecs personals i per a familiars, influències per el seu partit i la seva gent... Ara, en polítics, tot son resultats, enquestes, posicionaments...prebendes. Mentre, a la presó i exclosos del joc i torturats sota silenci , malviuen companys amb molt poc escalf social i cap suport oficial. Son temps de tancar el cercle. D'aquella democràcia "orgànica" a aquesta seva emparentada, cada dia hi ha més coincidències. Un cap d'estat nomenat a vida (i vides futures, que no paren de criar) pel mateix Franco. Unes lleis de participació democràtica que primer exclouen els que molesten, com els referèndums de Franco, a fi d'assegurar el resultat. Un estatut votat per tot un parlament i referendat per tot un poble....que 12 magistrats espanyols es ventilaran, com en temps d'en Franco. Una economia que reforça els rics i carrega contra els pobres, amb la complicitat dels molts sindicats que pel fet acaben sent un únic sindicat: el vertical dels temps d'en Franco...Continuem?

3.-Si un mot ens posava drets, sobretot a tu, Salvador, era “Justícia”. Com ens ho creiem que , ara si, que el sistema seria just. Que la justícia seria universal i que abastaria tots els racons de la nostra vida: treball, escola, sanitat...No hi hauria immigrants, que la terra i els bens son de tots, que compartir era la gran revolució, la gran justícia. Que les lleis poden ser justes i que son, per justes, necessàries. No érem babaus, per molt que afinéssim justícies. Però...vet aquí que hem tornat a la llei de la selva. Els poderosos tenen els seus temps de justícia, la seva depurada sanitat, els seus paradisos fiscals i polítics. A nivell mundial, la fam guanya terreny i adeptes dia a dia; el sida, amb l'ajuda d'aquest Papa (autèntic anti-papa, anti-mama i anti-persona), escampa la seva ombra de mort arran mateix de la vida; la guerra patrocinada i filmada en directe ara aquí, ara allà, semblant dolor i contaminant d'odis tota la terra; la profanació de la naturalesa, burlada per la ciència en convivència amb la gana desmesurada de poder i guanys; els desplaçaments de milions de gentes buscant menjar i treball o fugint d'una guerra de mort segura.....

Heràclit ens ensenyava que mai ens podem banyar en la mateixa aigua del riu....Cert. L'aigua és constantment distinta, el riu, però és sempre el mateix. Aquí estem, doncs, Salvador, pensant en tu, en les teves lluites i el teu temps....que amb aigües diferents conformen el mateix riu de sempre.
No per això, defallirem. Corregirem , segur, segur.

Jaume Rodri, escultor de Cardedeu